

Budapest

Nagyon vágytam ebbe a táborba. Kicsit hosszú volt az út, de túléltem. Azt hittem, hogy életem legjobb tábora a tiszaföldvári tábor marad örökre, de tévedtem, hiszen beláttam, hogy ez a pesti és gödöllői tábor egy fokkal túlszárnyalta Tiszaföldvárt.

Amikor első nap volt a megnyitó mindenki hozott az országából valami jellegzeteset, és mindenki kipróbálhatta más országoknak a finomságait. Ekkor este meg se bírtam moccani, annyira tele voltam. Nagyon finom volt a kanadaiaknak a karamelljük... az izlett a legjobban.

Másnap megkaptuk azt a rengeteg sok könyvet amelyek épp az én stílusom szerint voltak kiválogatva. Már aznap este kedvet kaptam az olvasáshoz, csak túl fáradt voltam ahhoz, hogy figyelni is tudjak a szövegre, így aznap este a könyvekkel aludtam magam mellett.

Már nem emlékszem sorrendben az eseményekre de ebben a táborba három olyan dolgot csináltam, amit eddig soha nem csináltam és megis nagyon szerettem volna kipróbálni. Az egyik a karaokézás volt, amibe annyira belejöttem, hogy táncra is perdültem, kértem, hogy még egy számot énekeljek el. A második dolog a szépségverseny volt. Félttem benevezni, hogy ne hogy azt mondják, hogy nem vagyok oda való, de bele mentem a játékba, mert úgysem ismert senki. Élveztem a Szederinda drukkolását, biztonságban éreztem magam és örültem, hogy kicsikori álmom teljesül. Kicsi kori álmom volt a karaokézás is, csak Somlyón nincs rá lehetőség. Legyőztem a félelmemet, bátrabb lettem egy fokkal... A kis motorokkal eléggé komikus volt motorozni, de arra jó volt, hogy egy jót röhögjünk... Mikor mondták, hogy van motoros verseny, beleéltük magunkat és egy igazi nagy motorra gondoltunk, amihez kulcsot adnak, fékje van, benzinnel működik. Azon gondolkoztam, hogy hogy fogom majd megtartani az egyensúlyom... ☺

Amikor a budai várban léptünk fel, olyan előkelőnek gondoltam a csapatot. Mindenki felnézett ránk és azt gondolták, hogy milyen okos teremtések vagyunk, bezzeg ha tudták volna, hogy még mennyit kell fejlődnünk... Nem baj, öt év citerázás és 3x ilyen ügyesek leszünk. Mikor citerázás közben ki-ki pillantottam a Dunára, a Parlamentre, arra gondoltam, hogy milyen jó lenne ha a szüleim a testvéremmel tapsolnának az első sorban. Milyen jó lenne, ha ők is látnák ezeket a csodálatos helyeket, amiket mi... De én csak azzal vigasztalom magam, hogy majd mikor velük fogok Budapestre menni, akkor majd én fogom őket kalauzolni és majd megmutatom nekik a várat, ahol citeráztunk, a Király éttermet, a Kulturinnovot, a Halászbástyát, ahol még a tavaly citeráztunk össze 3000 FT-t fejenként, amiből 1500 FT-t 3D-s mozira költöttünk, a többit meg elvették tőlünk, de most már értem, hogy miért, akkor haragudtunk érte. Jön, hogy röhögjek, mikor arra gondolok, hogy hogy féltettük azt a csöpp kis pénzt amit MI kerestünk...

Augusztus 20-án, gyönyörű volt a tűzijáték, főleg az a tudat, hogy a Parlament lépcsőjéről néztük, ki tudja, mikor fogok még oda eljutni... de legalább egyszer ott voltam és nagyon jól éreztem magam... Amit az itthoniak TV-ből néztek, én azt élőbe láttam... Fantasztikus!!!!!!

A sétahajókázás a Dunán romantikusnak tűnt, mi Ritával ketten romantikáztunk... mármint gyönyörködtünk a tájba és ötpercenként tettük fel egymásnak a kérdést, hogy hogy lehetünk ilyen szerencsések, hogy itt lehetünk?

Örültem, hogy a Margit-szigetre is kinéztünk, aztán az éttermekekről nem is beszélek, hiszen ha belegondolok, hogy ott ebédeltünk, ahol a miniszterek ebédelnek, akkor csak tátva marad a szám.

A gödöllői fellépés a kastélyba boldoggá tett.Szép volt a hely,épp alkalmas egy „nehéz,, Liszt darabhoz.A szentendrei marcipánmúzeum nagyon érdekes volt,és még kóstolót is adtak hozzá,ami igazi marcipán volt,nem akármilyen...

A budakeszi-i fellépés olyan volt mint egy átlagos fellépés.Viszont onnan az maradt meg bennem,hogy mennyire kedvesek Guszti bácsiék, mennyire szeretnek ők minket és,hogy mennyire jószívűek.

Én féltem is kicsit e tábor alatt. A strandon Rózsa néni meg Jusztina néni de még Attila bácsi milyen komolyak voltak....Az nem volt vicces helyzet. Azt gondoltam,hogy kész,itt a vég,most feloszlik a csapat. Nem akartam hinni a füleimnek, eddig még szóba se jött ez a dolog, most meg mindenki megmondta őszintén a hibáinkat...Azután szerencsére elfogytak a szavak és berekesztettük a vitát....

Összességében fantasztikus volt a tábor, szép programokat szerveztek, sok embert ismertünk meg . .

Bacsadi Blanka